

Sara Bledel

TIHA UDOVICA

Preveo sa danskog
Nikola Perišić

 Laguna

Naslov originala

Sara Blædel

DEN TAVSE ENKE

Copyright © 2020 Sara Blædel

First published by JP/Politikens Hus A/S, Denmark

Published by arrangement with Nordin Ringhof Agency
ApS, Denmark

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Larsu i Andreasu

Koračam nazad u šoku, i ćutke pokušavam da shvatim šta se upravo dogodilo. Obamrlo posmatram krv koja se sliva preko poda kao na usporenom snimku i zalazi u pukotine između izlizanih dasaka. Tišina mi zuji u ušima dok gledam trunke prašine kako lenjo trepere na svetlosti sa prozora.

Moj dan je počeo rano, i sunce je stajalo nisko na nebu dok su me nad jutarnjom kafom obuzimale misli o dnevnim obavezama. Bilo je dobrih dana. A bilo je i loših. Za ovaj mi se činilo da će biti dobar.

Već posle prvih udaraca, znam da ona više nije pri svesti. Adrenalin izazvan svađom šiba mi kroz telo, mišići u rukama mi podrhtavaju – a ipak udaram ponovo.

U sadašnjost me vraća neki zvuk koji dolazi spolja, sa zadnje strane zgrade. Žurno podižem tešku dasku za sečenje s poda i stižem da pomislim kako je iznenađujuće što je toliko krvi isteklo iz te kose boje bakra, jer posekotina na potiljku ne deluje naročito veliko.

Čujem kako napolju prolazi automobil, polako se vraćaju obični zvuci svakodnevice, i postaje mi jasno da moram da se

gubim odatle. I to brzo. I ne razmišljam o tome da uklonim tragove. Na neki način mi je svejedno. Izlazim iz gostionice sa daskom za sečenje pod miškom. Mislim kako je sad i to prebrinuto. Sada konačno mogu da nađem mir.

„Meni nije poznato ni jedno jedino ime sa ovog spiska“, besno je izustila Luiz Rik i odgurnula papir preko stola ka Serenu Velinu. „Već mesec i po govorimo o novom mobilnom timu. Planiramo i brbljamo bez prestanka o tome. Uspeli smo da pronađemo zajednički jezik. Ali kog đavola vrede sve te pripreme kad si nam ti ovde samo napabirčio restlove iz različitih policijskih oblasti i nazvao ih mojim novim timom?“

Bila je toliko ljuta da joj je došlo da ode, ali se ipak pribrala i polako objasnila:

„Niko ovde ne poznaje nikoga. Niko nije dosad radio zajedno. Nemamo potrebne preduslove da bismo mogli da uzajamno iskoristimo prednosti. Ovo ovde je upravo ono što, kako smo se složili, nije smelo da se desi.“

Njen prvi partner iz Odeljenja za ubistva slegnuo je ramenima. Seren Velin je već mnogo godina bio uticajan u Državnoj policiji. On je između ostalog stajao iza inicijative da se osnuje novi mobilni tim – kao kompenzacija za stari mobilni tim koji je odavno otišao u istoriju. Posle neuspešne istrage ubistva jednog mladog tinejdžera u gradu Korseru, pritisak da se slučaj razreši pao je na Velinova pleća, pa je dobio podršku i dozvolu

da sastavi jednu specijalnu jedinicu, jednu posebnu istražnu grupu koja bi mogla da priskače u pomoć u svih dvanaest policijskih oblasti u zemlji kada su u pitanju naročito zahtevni slučajevi. Mobilni tim su u svakodnevnom govoru počeli da nazivaju Policijska oblast 13, ili skraćeno P13. Luiz je izabrana da vodi tu jedinicu koja je trebalo da širom zemlje pomaže u rasvetljavanju slučajeva svrstanih u krivična dela kojima se ugrožavaju životi.

„Ti podjednako dobro kao i ja znaš da je vlada skresala Državnu policiju na polovinu. Stvari su se promenile.“

„Ma poljubiš me u dupe“, breću se ona. „Ja sam napustila položaj šefice Odeljenja za ubistva da bih vodila tvoj novi mobilni tim, a sada kada je P13 konačno postao stvarnost i treba da se bacimo na posao, ti menjaš priču i odjednom povlačiš sve ono što si obećavao.“

„Daj prestani“, rekao je on i molećivo ispružio ruke ka njoj.

„Nađi nekog drugog“, odvrati Luiz, krećući ka vratima.

„Čekaju te u Odenseu.“

„Da sad ja tebi nešto kažem!“ Ona se okrenula na peti i posle nekoliko hitrih koraka već mu se unosila u lice. „Ja nisam prihvatila ovaj položaj da bih na njemu otaljavala posao, niti da bih imala izgovor da ne budem kod kuće sa svojim sinom i ostalima do kojih mi je stalo. Prihvatila sam posao zato što verujem da mogu da napravim razliku i doprinesem da se popravi proces rasvetljenih zločina. Da priskačem u pomoć policijskim oblastima gde neka istraga kaska u mestu. Ali, dodavola, to nije nešto što mogu da izvedem sama. Sve vreme postoji dogovor da ćemo sastaviti jedan mali tim od najboljih. Nekadašnji mobilni tim bio je deset puta veći od ovog koji si mi obećao, budžet je takođe bio sasvim drugačiji. I pristala sam na to da koristimo usluge lokalnih kriminalističkih tehničara i forenzičara, da je još prerano da jedinici pridružimo i javnog tužioca. Ali, jebote, ja želim vrh, najsposobnije istražitelje, a ne bedne restlove kojih policijske oblasti širom zemlje jedva čekaju da se otarase.“

„U Odenseu ćeš se sresti sa Grubeom, a on će te svakako uputiti u prednosti i mane ljudstva“, mirno je odvratio Velin.

Luiz zavrte glavom, ukočeno ga posmatrajući.

„Mesec i po smo pričali o ovome“, ponovila je tihim glasom. „Pažljivo smo planirali kako možemo da uspemo u ovome, da bi ovaj mobilni tim na kraju ostao zastalno. Da bismo stvorili jedno istražno odeljenje na nacionalnom nivou na koje možemo da budemo ponosni. A onda me ti izneveriš pred samim ciljem.“

On nije stigao da joj odgovori pre nego što je napustila njegovu kancelariju. Imao je pravo kada je rekao da niko nije mogao znati da će političari skresati troškove Državnoj policiji, i to baš onda kada su postavili temelje za novi mobilni tim. Nisu mogli znati ni da li će on i ubuduće nastaviti da bude u sklopu Državne policije. Sve je u potpunosti zavisilo od toga na koju će stranu vetar dunuti kada su u pitanju sredstva na čiju je dodelu policija čekala. Ali činjenica je bila da tim nije ukinut. I Luiz je i dalje bila rukovodilac, pa je iz Velinove kancelarije sišla pravo u garažu policijske stanice, da preuzme civilni policijski auto koji je dodeljen novom istražnom timu.

Luiz je još bila u Velinovoj kancelariji kada je, istog tog prepodneva, stigao poziv u pomoć. Žrtva je bila tridesetosmogodišnja vlasnica gostionice iz Tosingea. Žena je prethodnog dana pronađena ubijena na podu restorana u gostionici. Neki stanovnik mesta je u 10.48 pozvao centralu za uzbunjivanje.

I to je manje-više bilo sve što je Luiz znala, a do tog trenutka se nije prijavio nijedan svedok. Policija ostrva Fin iz Odensea i Svenborga polazila je od pretpostavke da bi u pitanju moglo biti ubistvo prilikom pljačke, ali im zasad nije pošlo za rukom da prijave šta nedostaje iz gostionice.

„Jesi li kod kuće?“, upitala je pošto se Jonas momentalno javio na mobilni telefon.

„Nisam još“, odgovorio je njen usvojeni sin. „Ali srećom sam se dogovorio sa Ajkom da budem kod njega dok si ti odsutna.“

Luiz mu je bila poslala poruku kada je saznala da treba da ide za Tosinge.

„Ne“, rekla je kratko, „Ne možeš to. Treba da ostaneš u stanu i čuvaš Dinu.“

Ona je i sama jasno čula koliko je to oštro zvučalo. Njihovoj gluvoj labradorki nije ništa smetalo da je čuva Melvin, ali je njihov sused sa donjeg sprata sada imao pune ruke posla, pošto je njegova partnerka Greta Miling ležala u postelji sa ozbiljnim zapaljenjem pluća. To dvoje ljudi u godinama bilo je ozbiljno pogođeno bolešću, njoj su rezultati testova bili loši, pa je nekoliko dana ležala i u bolnici, ali su je odande poslali kući, iako je svakom bilo jasno da se još nije oporavila. Luizinog sedamdesetdevetogodišnjeg suseda je briga o njoj iscrpljivala, iako se trudio da se to ne primeti.

„Dobro, pa samo ću povesti sa sobom Dinu kod Ajka, radio sam to i pre“, pobuni se Jonas. „Ona i Čarli se lepo slažu.“

Da, Luiz je to jasno mogla da zamisli. Nije bilo nikakve sumnje u to da će Ajkovom velikom vučjaku, penzionisanom policijskom psu pozamašne veličine, njihovoj Dini, baš kao i Jonasu, Ajkovoj ćerki Stef i samom Ajku biti lepo u njegovom jednosobnom stančiću u Sidhavnenu. Luiz u grudima oseti nalet odbojnosti od kog je uhvati drhtavica. Ona još nije nijednom videla Ajka otkako se vratio sa putovanja.

Šest meseci dugog odsustva na koje su krenuli svi zajedno. To putovanje iz snova sa njihovo dvoje dece starijeg tinejdžerskog uzrasta trebalo je da dodatno poveže malu, tek nastalu porodicu, a umesto toga je slomilo Luizino srce. Osećala je istovremeno tugu i bes kada joj je Ajk saopštio da se on ipak ne oseća spremnim za brak, iako je on zaprosio nju.

„Ostaćeš kod kuće“, odlučila je Luiz. „Melvinu je potrebna tvoja pomoć, on nema snage da sam brine o Greti dok je vezana za postelju.“

Tišina sa druge strane linije.

„Biće vam lepo“, nastavi Luiz pomirljivim tonom. „Možete da slažete slagalice i čitate knjige iz istorije. Vas dvojica se obično lepo slažete.“

„Majko, ja sada imam sedamnaest godina!“, prekinuo ju je on.

„Dobro, onda možeš da praviš još te muzike kojom si inače toliko obuzet“, predložila je umesto toga. Njoj bi se uvek srce topilo kada je nazove majkom. Jonas je živio sa njom od dvanaeste godine, i njih dvoje su postali tim. On je bio njena porodica, ali je i Melvin, koji je stanovao sprat ispod njih, takođe predstavljao deo tog istog tima, i ona je znala da ga Jonas posmatra kao rođenog dedu, pa je računala da može još malo da ga pritisne ne bi li ga nagovorila da ostane kod kuće.

„Prošlo je već mnogo vremena otkako sam poslednji put pravio muziku“, odgovorio je on tiho.

Zavladala je tišina, ali Luiz se nije predavala. Nije mogla da podnese činjenicu da bi on radije išao kod Ajka.

„Pa smislićete već nešto što možete da radite“, rekla je zatim. „Na primer, možete samo da provodite vreme zajedno. Mnogo si mu nedostajao dok si bio na putovanju.“

„Okej“, najzad je usledio odgovor. „Ostaću ovde sa Dinom i pomoći ću Melvinu, recimo da bih mogao da nam donesem nešto za jelo, i možemo da gledamo film.“

„Eto“, odvrati Luiz, osećajući se kao da je odnela pobedu u okršaju sa Ajkom. „Ja upravo dolazim kući da spakujem neke stvari, ali nemam vremena da izvedem Dinu u šetnju. Čekaju me u Odenseu, a bojim se da ne zaglavim u popodnevnom špicu, tako da brzo moram dalje.“

„Izvešću je onda ja“, rekao je on bez oklevanja, i ona se ponovo oseti dirnuto. Bila je to borba u koju njih dvoje nikada nisu morali da se upuštaju. Jonas se, još otkako se žuta labradorka pojavila u njihovim životima, držao svog obećanja da će je izvoditi u šetnju.

* * *

„Dobićeš jednog stručnjaka za telekomunikacije sa mog odeljenja“, rekao je mlađi policijski inspektor Grube dok je sedela nasuprot njemu u jednoj bezličnoj kancelariji u Ulici Hansa Mulea. Luiz ga je sada prvi put videla, i prva pomisao joj je bila da se nema šta ni videti. Sada joj je predstavljao stvar kao da je Policija ostrva Fin upravo odlučila da podari P13 dragocen poklon u obliku jednog tridesetjednogodišnjeg istražitelja.

Kada je Luiz došla u policijsku stanicu u Odense, ispostavilo se da je jedino ona stigla, od celog tima koji je trebalo da joj Seren Velin napabirči.

Od nervoze je nepotrebno jako cimnula stolicu privlačeći je stolu. A prva članica tima je dakle bila izvesna mlada Švedanka koja će biti odgovorna za sve digitalne informacije, podatke koji se prikupljaju od telekoma, sa predajnika i putem nadzora – ako je na Tosingeu postojala makar jedna kamera; o tome pak Grube nije mogao da joj pruži nikakva saznanja.

„Kakvog iskustva ima?“, upitala je Luiz, posmatrajući njegove proserde zaliske i umorni pogled, a istovremeno se trudeći da zvuči neutralno.

„Lisa Linden je jedna od najboljih. Dolazi iz Policije srednjeg Jilanda, i uspelo mi je da je ćapim pre pola godine. Naime, nije baš neka velika tajna da ovde u gradu i te kako imamo problema sa bandama i drogom.“

Ne, to nije nikakva tajna, pomisli Luiz. Bila je to jedna od stvari po kojoj je Odense bio poznat u drugim policijskim oblastima.

„Da li govori danski, ili samo švedski?“, upita Luiz, već se pribojavajući onoga što bi moglo biti izgubljeno u komunikaciji ako Lindenova bude bila odgovorna za ispitivanje osumnjičenih.

On ju je prvo pogledao s nerazumevanjem, pa polako klimnuo glavom.

„Naravno da govori danski, ona je iz Holstebroa. Odrasla je u Herningu, ali je stanovala u Holstebrou kada sam je

nagovorio da se doseli u Odense. Sada živi u Ringeu sa svojim dečkom. Koji je inače pravi Danac, ako ti to nešto znači.“

Dobro de, pomislila je Luiz. Njih dvoje nisu baš legli jedno drugom, a za to je pre svega krivicu snosila ona. Pokušala je da se pribere. Ali razočaranje zbog toga što se sve ono što joj je bilo obećano sada svelo na neke napabirčene ljude s kojima je morala da ostvari uspeh, zasenjivalo je radost koju je osetila malo pre toga, kada je mobilni tim pozvan na teren i zamoljen za pomoć. A ona je poznavala samu sebe dovoljno da bi znala kako se razočaranje pre svega svodi na jedno: ona se iznad svega plašila neuspeha, toga da se neće dobro pokazati i da neće uspeti da reši svoj prvi slučaj. Hvatala ju je trema.

A sada je shvatila da joj se Grube obraćao dok je ona bila zauzeta unutrašnjim dijalogom sa samom sobom.

„Lange“, ponovio je on strpljivo. „On dolazi iz Jeringa. Erling se javio baš pre nego što si stigla i pitao da li da se nadete ovde ili da ide pravo u Tosinge.“

„A kakav je profil tog Langea?“, upitala je Luiz i nagnula se malo napred na stolici, čvrsto odlučivši da ostavi svoj negativan stav iza sebe.

Grube je prepleo prste pa se malo zagledao u papire koji su ležali na stolu ispred njega, ali nije se činilo da ima potrebu da iz njih nešto pročita, već više kao da mu je važno da se izrazi kako treba.

„On je dobar u uočavanju detalja. Primećuje sve i razume šta kriminalistički tehničari pronalaze. Uz to i pamti šta mu ljudi kažu.“

Luiz klimnu glavom. To je zlata vredno, toliko je morala da prizna. U onoj jednoj prilici kada je ona bila na pozajmici u nekadašnjem mobilnom timu, nad stručnjakom za komunikacije se nalazio neki kancelarijski službenik koji je baratao svim izveštajima i uopšte uzevši imao pregled nad čitavim slučajem. Uz to je postojao i istražitelj koji se bavio ispitivanjima i saslušanjima, kao i jedan koji je bio usredsređen na porodicu, i povrh

svega tim tehničara. Plus jedna osoba koja je bila usredsređena na mesto zločina.

„Dakle, ti i Velin smatrate da bi on trebalo da se bavi slušanjima i mestima zločina“, zaključila je. „A ko će da se bavi porodicom?“

„Ti ćeš“, odgovorio je on, a to je zazvučalo kao da je u pitanju nešto što se podrazumeva. „A kriminalističke tehničare ćeš dobiti iz Fredericije.“

Malo su sedeli ćutke dok je Luiz čekala da on nastavi, ali to se nije dogodilo.

„Naravno, uzećemo u obzir i one koji nam se budu javljali telefonom“, rekao je, ponovo zvučeći kao da je to poklon sa njegove strane.

Ona klimnu glavom. Neophodno je da se neko bavi i prijemom obaveštenja koja mogu stići u vezi sa slučajem. Neko ko ima pregled nad onim što se dešava i u stanju je da proceni koje dojave treba uzeti za ozbiljno i postupati u skladu s njima. A neophodno je i to da bude u pitanju jedna osoba, a ne deset različitih.

„Da li to znači da u timu nećemo imati kancelarijskog službenika, već da ćete vi oдавde imati pregled nad svim izveštajima?“, upitala je i zagledala se u njega.

Klimnuo je glavom.

„Tako je najlakše za sve.“

„A ta osoba će zatim svakodnevno izveštavati mene, ili si možda nekako drugačije zamislio da će se vršiti koordinacija, kako nam ne bi promakle informacije?“

„Izveštaji će se podnositi neposredno meni, a ja ću onda razvrstavati podatke i one relevantne prosleđivati tebi“, odvratio je on.

Ona zausti da se pobuni, ali se zaustavi.

„Ko je još u timu?“, upitala je. „Da li su ostali istražitelji oдавde, ili će i oni biti preuzeti iz drugih policijskih oblasti?“

U prvi mah se učinilo da nije razumeo šta je htela da kaže time, ali je onda polako odmahnuo glavom.

Luiz je dobro znala da Policija ostrva Fin pati od hroničnog manjka osoblja, i da su često prinuđeni da šalju pomoć drugim policijskim oblastima. Znala je i to da je Grube poznat kao neko ko govori jedno a radi drugo, i da se ne zauzima za svoje službenike, i stoga je odmah pošto je čula da će pomagati Policiji ostrva Fin, donela odluku da će imati posla sa njim što je moguće manje.

„Neće ih biti još odavde, ali ćeš zato dobiti dvoje istražitelja iz Svenborga koji su juče bili prisutni na mestu zločina. Već su razgovarali sa gostima koji su prenoćili u gostionici uoči ubistva.“

Luiz počne da računa u glavi. Dakle, novi mobilni tim se pored nje same sastojao od jedne mlade žene čije je ime zvučalo švedski, izvesnog Langea iz Jeringa, tehničke pomoći iz Fredericije. I na to još dvoje lokalaca iz Svenborga.

„Dobićeš kancelariju kod nas u zgradi, a sigurno će biti lakše za sve ako ja budem bio zadužen za kontakt sa medijima.“

Luiz se ispravi u stolici, pa se nagnu preko stola.

„Od toga nema ništa“, rekla je odlučno. „Mojim ljudima i meni će na raspolaganje biti stavljena kancelarija u policijskoj stanici u Svenborgu. Nećemo traćiti vreme na vozikanje tamo-amo kad i tamo postoji policijska stanica. Ako imaš problem sa tim, onda nije ni trebalo da tražiš pomoć od nas.“

Dugo ga je gledala pravo u oči, a on je naposljetku klimnuo glavom.

Luiz se ponovo zavalila u stolicu.

„Ako možeš da pronađeš Lindenovu, šta kažeš da počnemo jednim brifingom?“, upitala je. „Pretpostavljam da ćeš nas uputiti u aktuelno stanje pre nego što se odvezemo u Tosinge.“

„Lindenova će nam se pridružiti tek sutra“, odvrati on sa žaljenjem. „Dobila je slobodan dan jer joj se dete razbolelo, ali je već javila da može sutra da dođe na posao.“

Luiz je samo ćutke zurila u njega.

„Onda pretpostavljam da ćeš pronaći nekog drugog ko može da počne sa radom danas. Već smo jedan dan u zaostatku.“ Nije

imala snage ni da započinje priču o tome kako su prva dvadeset i četiri sata najvažnija u istrazi ubistva, jer ovaj ovde valjda zna barem toliko, razmišljala je ljutito u sebi.

„Ja nemam nikog drugog“, rekao je on, pogledavši ka vratima kao da će neko ući u prostoriju, što se nije desilo.

Dakle, Lisa Linden nije bila prvi izbor. Bila je samo neko koga je mogao da se liši, zato što se ne može u potpunosti računati na majku sa malim detetom.

„Brifing?“, ponovila je Luiz. „Ko će mi u međuvremenu reći čime raspolazemo? Ili bi možda radije da sačekamo sa pokretanjem istrage dok tvoji ljudi ne budu bili spremni za rad?“

„Biće najbolje da razgovaraš sa policajcima u Svenborgu“, rekao je on. „Ja samo znam da je reč o ženi koja je nastavila da vodi gostionicu posle muževljeve smrti prošle godine. Ona živi sama u stanu iznad gostionice. Preminula je usred krvarenja koje je posledica jednog ili više jakih udaraca u glavu. Po svojoj prilici su naneti nekih teškim predmetom oštih ivica. Zadobila je deset centimetara dugu zakrivljenu ranu na potiljku koja dopire do kosti lobanje. Prilikom pregleda tela ustanovljeno je da je prošlo oko četvrt sata pre nego što je žrtva nasmrtnikvarila. Pokojnica je uzimala lekove za razređivanje krvi zbog krvnog ugruška u nozi koji je nastao posle povratka avionom sa Tajlanda pre dve godine. Tehničari i dalje rade u gostionici, ali me još nisu upoznali sa svojim rezultatima.“

Luiz se savladavala da ne zavrti glavom. Kakva je, dođavola, korist od toga što joj govori koliko je dugo ženi trebalo da umre kad ne zna da joj kaže kada je umrla?

„Reci mi ime...“, počela je.

„Dorta Hilested.“

„Imena tvojih istražitelja“, prekinula ga je. „Onih sa kojima treba da razgovaram. Gde mogu da ih pronađem, u policijskoj stanici ili u Tosingeu? Gde se nalazi smeštaj? Da li mi je ovde neko obezbedio mesto gde mogu da spavam? A mislim da ni Lange ne bi trebalo da se vozi kući u Jering i spava tamo.“

„Vi imate smeštaj u hotelu u Troenseu“, odvratio je on. „Sobe su rezervisane. Lindenova će biti kod svoje kuće.“

„Trebalo da se pobrineš za to da nam se stavi na raspolaganje jedna kancelarija u Svenborgu, a zatim bi morao i da pozoveš policajce s kojima ću sarađivati, pa da možemo da održimo zajednički brifing“, rekla je.

„Moram te pripremiti na činjenicu da su oni u Svenborgu pod velikim pritiskom“, odvratio je on. „U tom gradu ima svakakvih nevolja, i to ne samo u ulici sa kafanama, Frederiksgade. Ni policija nema dovoljno ljudstva, pa govorimo o tučama, nasilju i drogama. Mladi useljenici haraju po Svenborgu, dolaze iz Odensea i rade šta god mogu da bi se tamo pozicionirali na tržištu narkotika, a to je tržište u stalnom rastu. Može biti da Svenborg zvuči idilično, ali sada sam ti predstavio situaciju onakvom kakva jeste. Dakle, to je ono sa čime se mi borimo. Ljudi su uplašeni i žale se da nismo dovoljno vidljivi i da ne šaljemo više policajaca na ulice, pa sam, ako ćemo iskreno, zatražio vašu pomoć, jer jednostavno nemam dovoljno ljudi da dodelim jednoj istrazi zločina.“

Luiz je zurila u njega sa nevericom. Dakle, ovde se uopšte nije radilo o potrebi za njenim naročitim istražiteljskim veštinama. Već sasvim jednostavno o dovođenju dodatnog ljudstva, da on ne bi morao sam da izdvoji jedan tim za vođenje istrage i time izvrši dodatni pritisak na obavljanje svakodnevnog posla u toj policijskoj oblasti.

„Ja ne mislim da će ovo trajati naročito dugo“, nastavio je spokojno. „Po svojoj prilici se radi o zločinu radi sticanja materijalne koristi, i ako je nešto nestalo iz gostionice, sigurno će se ubrzo pojaviti na Plavim stranicama, a ako ne, bilo bi dobro proveriti međuljudske odnose ubijene, pošto može da se ispita da je u pitanju nešto banalno kao ljubomora. Njen krug poznanika verovatno je ograničen na bližu okolinu. Već osam godina stanuje u toj gostionici, otkako je sa mužem preuzela njeno vođenje.“

Luiz ustade. On je sasvim sigurno bio u pravu, daleko najveći broj ubistava svrstavao se u ubistva među bliskim osobama, kada su se žrtva i počinilac poznavali.

„Imaš li adresu gostionice?“, upitala je sada, pošto je uvidela da s njegove strane ne može očekivati bogzna kakvu pomoć. Mogla je biti potpuno sigurna jedino u to da je onaj veoma važan prvi dan istrage potpuno protraćen.

„Kada budeš došla do Bregningea, produži ka Vornesu, a onda skreni kod Stramelsea. Gostionica se nalazi nedaleko od glavnog puta, ne može ti promaći.“

Ona se kratko zamisli o tome da li to GPS još nije stigao do Policije ostrva Fin, ali onda zaključi da je njega svakako samo mrzelo da ukucava adresu i da mu je lakše bilo da joj objasni put.

„A tamo ću se znači susresti sa tvojim ljudima?“, upitala je. Bilo je tri po podne, pa je i dalje ostajao još koji sat do Langeovog dolaska iz Jeringa.

Grube je prvi put pogleda pomalo sažaljivo.

„Nisam siguran da trenutno tamo ima nekoga. Ako su tehničari završili sa poslom, svakako su otišli.“

„A šta je sa istražiteljima?“, upita ona. „Da li su doveli nekog na saslušanje u stanicu, ili se i dalje raspituju po okolini?“

„Zamoliću Niklasa i Lenu da se vide sa tobom tamo, da bi te obavestili o svemu. Možda bi više volela da se prvo smestiš u Troenseu, pre nego što odeš na mesto zločina, a onda ćeš videti i Langea. Tako možete svi zajedno da održite brifing.“

Luiz podiže svoju vikend-torbu sa poda i odmahnu glavom.

„Ne“, rekla je. „Ne odgovara mi da se prvo smestim. Odgovara mi da odem tamo i vidim šta se dogodilo. Da pogledam lokaciju i dobijem spisak osoba s kojima su razgovarali tvoji ljudi. Molim te, reci svom osoblju da me sačeka tamo. Od ovog trenutka ja preuzimam vođenje istrage.“

Netremice ga je gledala u oči, sve dok nije polako klimnuo glavom.

Gostionica *Stramelse* bila je u belo okrečena dvospratnica sa krovom od crvenog crepa i dozidanim prizemnim delom koji je, kako se činilo, sadržao niz soba. Gostionica se nalazila duž uskog puta sa širokim ivicama koje su ga odvajale od ledina. Luiz je skrenula na kratak pošljunčan put da bi stigla do parkinga smeštenog uz rub povelike šume. Gostionicu je okruživala prava seoska idila, pa je Luiz za trenutak zastala da uživa u pogledu pre nego što je zaključala auto i uputila se ka gostionici.

Ovde nema žive duše, zaključila je pošto je obišla oko građevine. Nije bilo ni tragova rada koji su obavili tehničari. A kad smo već kod toga, nije bilo ni policijske trake na ulaznim vratima, niti oko parkirališta.

Kakvi amateri i nesposobnjakovići, promumlala je za sebe, dok ju je obuzimala želja da pozove Serena Velina i izverгла mu kako ih je mlađi policijski inspektor Grube nasankao, pošto je iskoristio tim P13 da bi sebi pribavio dodatno ljudstvo.

U istom trenutku se pored nje pojavio policijski automobil. Iz njega su izašli muškarac srednjih tridesetih godina i žena koja je delovala nešto starije od Luiz, pa se uputili ka njoj.

„Luiz Rik!“, energično je izustila žena, pa ispružila ruku. „Ja se zovem Lena Bore, a ovo je moj kolega Niklas Sindal. Nama je mnogo drago što smo dobili pomoć, ali mislili smo da će proći još nekoliko dana pre nego što se to zaista i desi. Zato je stvarno sjajno što si već stigla.“

Jeste, da biste vi mogli da se vratite u svoje kancelarije, pomisli Luiz, ali je pružila ruku, potpuno nepripremljena za tapšanje po leđima koje je dobila od Niklasa, a on im je prišao pošto je zaključao automobil.

„Ja poznajem Kima Rasmusena koji je sada mlađi kriminalistički inspektor u Holbeku, zajedno smo išli na stručno usavršavanje iz kognitivnog ispitivanja. Tako da sam već čuo sve o tebi.“

Luiz se ukočeno zagledala u njega, ali je primorala sebe da deluje neutralno. To što on poznaje njenog bivšeg dečka je jedno, a nešto potpuno drugo je da li ona hajje za to što su pričali o njoj.

„Propustili ste da ogradite mesto zločina“, konstatovala je ona, ignorišući njihov familijarni ispad.

Lena i Niklas brzo razmeniše poglede. Svi su zajedno krenuli preko parkinga u pravcu vrata na zadnjoj strani gostionice.

„Mi smo ovde bili ceo dan“, rekla je Lena. Ton njenog glasa postao je za trunku tamniji i više ne toliko predusretljiv. „Tehničari su i dalje bili ovde kada sam se ja pre trideset minuta odvezla da pokupim Niklasa. Kriminalistički tehničari nisu postavili traku za ograđivanje pošto sam im ja objasnila da ću se vratiti. Naime, znali smo da ti dolaziš.“

„Izvinjavam se, nisam tako mislila“, rekla je Luiz, iako jeste mislila upravo tako, da je u pitanju aljkavost. Kada ih je pak Lena uzela u odbranu, ona pomisli kako sve zajedno zaista ne zvuči kao slab izgovor, već više kao realno objašnjenje.

„Ja sam se zapravo nadala da bismo mogli da započnemo brifingom, kako bih se uputila u situaciju, ali Lange dolazi iz Jeringa i stiže tek kroz jedan sat, pa biste možda mogli samo

da me provedete okolo. Jesu li tehničari sasvim završili svoj posao, ili treba da navučemo zaštitne kombinezone pre nego što uđemo?“

„Završili su“, odgovorio je Niklas i otključao vrata.

Ušli su u širok zadnji hodnik, iz kog su vrata na jednoj strani vodila u kuhinju gostionice, a na suprotnoj u poveliku vešernicu sa stolnjacima, salvetama i svećama poredanim na policama pored vrata. U dubini prostorije nalazile su se dečje stolice naslagane na kamare i ukrasi za stolove od suvog cveća. Luiz je prešla u kuhinju prateći dvoje policajaca.

Niklas je ispod ruke imao nekakvu fasciklu i već se bio uputio prema obrtnim vratima koja su vodila u trpezariju gostionice, kada ga Luiz zaustavi. Prozori gostioničke kuhinje gledali su na parking i ivicu šume. Kuhinja je bila pospremljena, a velika industrijska mašina za pranje sudova zatvorena. Na sjajnom stolu od čelika pored dva velika frižidera nalazila se gomila zgužvanih krpa, a Luiz uz to primeti da ni kanta za smeće nije ispražnjena. Ali i pored svih tih čistih površina, jasno se videlo da su tuda prošli kriminalistički tehničari. I dalje je bilo mrlja na podovima tamo gde su uzimali otiske stopala, a tragali su i za otiscima prstiju, naročito na obrtnim vratima.

„Možete li ukratko da mi ispričate šta zasad znamo?“, zamolila je. „Samo uopšteno, dok ćemo se detaljnijom verzijom pozabaviti kada nam se bude pridružio Lange.“

Niklas se okrenu pošto je Lena zatvorila vrata za njima.

„Ona je ležala tu“, rekao je, pokazujući ka trpezariji.

„A ko je taj mladić koji ju je pronašao?“, upitala je Luiz, krećući ka vratima. Zajedno su ušli u zamračeni restoran. Luiz pogleda naviše, ka golim gredama na tavanici i uramljenim akvarelima na zidovima. Na stolovima su se nalazili fenjerčići sa čajnim svećama i vaze sa suvim cvećem. Ženskasto, pomislila je.

„Džek Skoubi, star trideset devet godina. Živi u Severnom Vornesu, a rođen je ovde, u Tosingeu. Kada smo ga povelili na

ispitivanje, rekao nam je da ima firmu koja se zove *Skoubi enterprajs*. Dolazi ovamo dvaput nedeljno i kosi travu tu ispred, a otkako je njen muž Nils preminuo, pomaže Dorti oko tekućih poslova, kada za tim ima potrebe. Juče je došao da bi pokosio travu i obavio još nešto u dvorištu, ali pre nego što će otići, zavirio je u kuću da proverí treba li još nešto da uradi.“

„I zatekao je Dortu Hilested na podu“, zaključila je Luiz.

Niklas klimnu glavom.

„Proverili smo njegov alibi, došao je pravo sa jednog velikog imanja u Bjernemarku, gde se bavi opravkom nekog staklenika. To nam je potvrdila vlasnica imanja Helena Funk. Rekla nam je da je od nje otišao oko 10.40.“

Luiz klimnu glavom.

„Ali to ga ipak ne isključuje?“, rekla je i upitno ih pogledala.

Lena odmahnu glavom.

„Naravno da ne, ali moram reći da nam, kada smo došli ovamo, nije delovao kao neko ko joj je smrskao glavu. Delovao je kao da je iskreno u šoku. Osim toga, krv je već počela da se zgrušava. Pretpostavili smo da je već bila mrtva barem pola sata kada ju je on pronašao. Prošlo je još dvadeset minuta od našeg dolaska do pregledanja tela. Lekareva procena je takođe glasila da je ona u tom trenutku bila mrtva već najmanje jedan sat.“

„Šta znamo o Džeku Skoubiju?“, upita Luiz. Ona se vratila sa vrata koja su vodila do recepcije, omalene niše sa pultom.

„Izgleda da Džeka svi poznaju. Bio je dobar prijatelj sa Nilsom, a kao što je već rečeno, posle muževljeve smrti je pomagao Dorti u vođenju gostionice.“

„A šta znamo o njoj?“ Luiz je sela zajedno sa dvoje policajaca za sto kraj prozora. Uski lokalni put koji je vodio pored gostionice delovao je pusto.

Lena je počela priču.

„Dorta Hilested je poreklom iz Tisteda. Posedovala je i vodila gostionicu zajedno sa svojim mužem Nilsom sve dok on nije preminuo posle jednog nesrećnog pada ranije u toku godine.“

Nakratko je začutala i pogledala ka Niklasu.

„Njen muž je malterisao dimnjak ovde na glavnoj zgradi“, nastavila je, pokazujući ka tavanici iznad njih. „Izgubio je ravnotežu na merdevinama i pao.“

„Posle muževljeve smrti Dorta je nastavila da vodi gostionici sama. Nama nije poznato da je ovde bilo nekakvih problema, najveći deo gostiju čine turisti koji posećuju ovaj kraj. Naravno, sada počinje zatišje u sezoni, ali ovde je posećenost dobra sve do oktobarskog raspusta.“

„Jeste li već stigli da obavite razgovore sa svim gostima koji su prenoćili u gostionici između ponedeljka i utorka?“, upita Luiz. Oboje su klimnuli glavom. A Lena Bore zatim upita da li Luiz želi da se zajedno sa njima popne na sprat i pogleda sobe.

Sve troje su ustali i pošli ka stepenicama pored recepcije.

„Sve smo ih pronašli i razgovarali s njima“, pričala je Lena dok su se penjali stepenicama pokrivenim tepihom. Na zidovima je Luiz primetila više akvarela koji su postojali i dole u trpezariji, a tu su bili okačeni i buketi lavande koji su nekada možda mirisali, dok su sada samo visili.

Kada su se popeli na sprat, Luiz je malo zastala i osvrnula se oko sebe. Zidovi su bili obojeni u prašnjavozelenu boju, a na vrhu stepeništa je stajala visoka vaza sa rogozima, u društvu još uramljenih akvarela.

„Osam soba je bilo izdato u noći uoči ubistva“, rekla je Lena dok su svi zajedno koračali hodnikom. „Mora se reći da to zvuči kao prilično dobra popunjenost za prvi dan u nedelji, i to van sezone.“

U istražiteljkinom tonu je bilo nečeg što je trebalo da Luiz stavi do znanja kako se ova gostionica nije nalazila na rubu propasti.

Luiz se zaustavila i zavirila u jednu sobu. Unutra se nalazio krevet sa cvetnim prekrivačem u podnožju i dva narandžasta jastučića preko jastuka za spavanje. Delovalo je prijatno na način koji je bio šik devedesetih godina, a ovde je i dalje mogao da prođe, čak i velika, ukrasna lepeza okačena nad uzglavljem kreveta.

Vrata nekoliko soba stajala su otvorena. Boje na zidovima su varirale, ali je stil svuda bio isti. Ne baš staromodan, ali ni u skladu sa vremenom. Luiz pomisli kako je možda predstavljao odraz vlasnikâ gostionice. Ako su oni lično uredili gostionicu nakon preuzimanja. Na neki način je bilo i oslobađajuće što sobe imaju lični pečat za razliku od hotela koji su se trudili da budu elegantni, ali su ispadali hladni i bezlični.

Sudeći po akvarelima i ukrasima, Dorta Hilested nije bila ravnodušna prema unutrašnjem uređenju, ali se nije trudila ni da od njega napravi nešto šik, elegantno i moderno.

„Dve sobe je rezervisao jedan građevinski preduzimač iz Svenborga“, nastavila je Lena. Bila je pauzirala sa pričom dok je Luiz razgledala sobe. „Njegovi radnici se bave obimnim renoviranjem jednog velikog imanja gore kod Valdemarovog zamka.“

Luiz se za tren trgnu.

„Zar Svenborg nije podjednako udaljen od Valdemarovog zamka koliko i ovo mesto?“, upitala je zatim.

Niklas joj je dao za pravo.

„Ali njemu je jeftinije da ih smesti ovde nego u neki hotel u Svenborgu“, dodao je.

„Da li to treba da razumem kao da se služi inostranom radnom snagom, a ne majstorima koji stanuju u ovom kraju?“

Drugo dvoje klimnuše glavom.

Dve poslednje sobe bile su jednokrevetne. Delovale su skućeno i imale su manje ukrasa. Luiz shvati da nemaju sve sobe kupatilo i toalet. Gosti smešteni u sobama bez toaleta kretali su se hodnicima više nego oni u ostalim sobama, pa je postojala veća verovatnoća da su oni nešto primetili.

Zamolila je Niklasa da malo pomnije prouči svedočenja radnika, a možda čak i ponovo razgovara s njima, ako težište nije u dovoljnoj meri bilo na onome što su eventualno primetili dok su se kretali hodnicima na putu do zajedničkog kupatila.

Nasuprot jednokrevetnim sobama nalazila su se vrata prostranog, starinskog kupatila. Niša sa tušem i umivaonik ispod

kog se nalazila kupatilska prostirka. Toaletna šolja je imala poklopac sa presvlakom koja se slagala s prostirkom. Luiz odavno nije videla tako nešto; na podu je ležao jedan peškir i bilo je očigledno da kupatilo nije čišćeno otkako su gosti napustili gostionicu.

„Grupa radnika je napustila gostionicu pre nego što je poslužen doručak“, podsetio ju je Niklas. „A uoči ubistva su se vratili u svoje sobe tek kasno uveče. Nijedan nije naveo da je imao dodira sa ostalim gostima.“

„Ipak probaj“, kratko mu je odgovorila. „Saznaj da li su poznavali nekog od ostalih u gostionici. Ako su dolazili ovamo redovno, može biti da su nekog prepoznali.“ Palo joj je na pamet da je neko od stalnih gostiju možda primetio eventualne probleme bilo interno, bilo sa nekim od ostalih gostiju.

„Naravno, poznavali su Dortu“, žurno odvrati on. „Boravili su ovde skoro dve nedelje. Ali mi zapravo nije poznato da li su poznavali i nekog od ostalih gostiju. To nameravam da saznam.“

„Da li se neko od ostalih gostiju nalazio u gostionici u vreme kada se desilo ubistvo?“, upitala je Luiz. Sada su već stigli do stepenica i počeli da silaze.

„Ne, sve sobe su bile ispražnjene. Kao što je već rečeno, trebalo je da radnici ostanu ovde do kraja nedelje, ali su se već bili odvezli na posao, a ovde su uz to boravila i dva starija para koji su rezervisali dve sobe do četvrtka, dok je ostatak gostiju već bio otputovao. Ta dva para su putovala zajedno, i došli su na Tosinge da bi učestvovali u jednoj od onih istorijskih šetnji koje se kreću tragom Elvire Madigan i Sikstena Sparea.* Napustili su gostionicu u 9.30 i vratili se tek posle podne, kada su i obavešteni o onome što se desilo.“

* Elvira Madigan, danska cirkuska akrobatkinja, i Siksten Spare, švedski plemić i oficir, okončali su život 1889. godine na ostrvu Tosinge pod nerazjašnjenim okolnostima, pretpostavlja se samoubistvom. Njihova nesrećna ljubav je inspirisala brojna umetnička dela u XIX i XX veku. (Prim. prev.)

„Dakle, ubistvo se dogodilo između 9.30 i 10.48, kada ste primili poziv iz centrale?“

Niklas odmahnu glavom. U prizemlju su bili ponovo posjedali za sto.

„Soba broj 5 ispražnjena je tek oko 10 sati, a tada se Dorta nalazila na recepciji“, rekao je.

Znači dobrih četrdeset i pet minuta pre nego što je Džek Skoubi pozvao centralu za uzbunjivanje, pomislila je Luiz u sebi.

„Da li svi gosti imaju alibi za vremenski okvir u kom se dogodilo ubistvo?“, upitala je.

Nisu joj odmah odgovorili, ali Lena je klimnula glavom.

„Mi zapravo mislimo da imaju. Nažalost, dodao bih. U jednoj od preostale tri sobe boravio je jedan mladi zaljubljeni par koji je došao tu u posetu njenim roditeljima na Langelandu. Stigli su dan ranije da bi usput prenoćili, malo se razbaškarili i pripremili za posetu, kako je muškarac rekao. Roditelji su potvrdili da su kod njih stigli oko 10.30. U sobi broj 8 boravio je jedan poslovni čovek sa adresom u Hersholmu. Stigao je prethodnog dana i imao je samo jedno noćenje tu. Napustio je gostionicu oko 9.20, a njegov broj tablica je zabeležen na naplatnoj stanici na mostu preko Velikog belta, kuda se povezao jedan sat kasnije. Preostali gosti su jedan nemački bračni par koji je nameravao da produži za Odense. Za njih i dalje nismo dobili potvrdu, ali znamo da su stigli u hotel *Grand* u 14 časova, i sa njima smo razgovarali. Rekli su nam da su usput obišli zamak Egeskou i ručali u Odenseu pre nego što su stigli u hotel, što tek treba da nam bude potvrđeno.“

Luiz klimnu glavom. Zaista je zvučalo kao da su evidentirali sve goste koji su prenoćili tu.

„Koliko ovde ima zaposlenih?“

Odgovorila joj je Lena.

„Dvoje“, rekla je. „Eva Nergord je domaćica u gostionici, i ona sprema sobe. Kada je Nils umro, Dorta je preuzela na sebe i doručak, dok je ranije bila zadužena samo za recepciju i

posluživanje u restoranu. A tu je i Jon, to jest kuvar. On dolazi na posao tek oko 13 časova, kada počinje da priprema jela.“

„Ovde nema ručka u ponudi, ali Dorta po podne poslužuje kafu i kolače“, dopunio ju je Niklas.

„Zar za vođenje restorana nije potrebno više od jednog kuvara?“, upita Luiz. Lena odmahnu glavom.

„Restoran nedeljom i ponedeljkom ne radi, pa Jon ostatak nedelje postiže da sve obavi sam. Ranije je držao restoran u Svenborgu, dok pre nekoliko godina nije odustao od toga zbog prevelikog stresa. Ovo ovde mu dakle fino odgovara; ja sam juče razgovarala sa njim. Potpuno je skrhan i u prvi mah je odbijao da poveruje u ono što joj se desilo. Dorta je, kako se čini, bila veoma omiljena i poštovana među ljudima koji su radili za nju.“

„Znači, restoran je bio zatvoren veče pre napada“, zaključila je Luiz. Oni su klimnuli glavom i objasnili da je Dorta imala običaj da upućuje svoje goste na hotel u Troenseu, gde će odsesti Luiz i Lange, ako se taj uopšte bude pojavio, pomislila je ona i pogledala na sat.

„Kod njih je restoran otvoren svim danima u nedelji, i u vreme ručka. Inače, jelovnik im je zaista dobar“, dodao je Niklas, objašnjavajući da je i sam tamo ručao pre neku nedelju. „Gostionica se nalazi u blizini kupališta. Moći ćete zaista da uživate u boravku.“

Luiz je zanemarila ovu poslednju napomenu, pa umesto toga upitala da li su se zaposleni nalazili u gostionici u vreme kada se dogodilo ubistvo.

„Ne“, odgovorila je Lena. „Eva stiže tek tokom prepodneva, a kada nema gostiju, može sama da odluči kada će doći. Obe sobe bile su ispražnjene od 14 časova. Naravno, teško se potresla kada je čula šta se dogodilo.“

„Da li Eva dolazi svaki dan?“

„Ona ima dva slobodna dana nedeljno, ali joj te slobodne dane obično određuju prema tome koliko ima posla“, odvrati

Lena. „Ovog leta su angažovali još jednu osobu kao dodatnu pomoć za čišćenje soba, ali ta mlada devojka je prestala da radi sredinom avgusta.“

„A ko sprema sobe onim danima kada Eva nije tu?“, upita Luiz.

„To radi sama Dorta“, odgovori Lena.

„Ma je li moguće da ne miriše kafa?“, odjednom se začu brundanje iz kuhinje, i u istom trenutku se na obrtnim vratima pojavi krupan, prosed muškarac.

Luiz nije čula dolazak automobila niti otvaranje zadnjih vrata, ali se sada Lange uputio ka njima ispružene ruke i radoznalog pogleda usmerenog čas ka jednom, čas ka drugom.

„Lange“, rekao je, pozdravljajući se sa svima redom i klimao glavom kada mu je svako za sebe rekao svoje ime.

Luiz je prvo upalo u oči to da se ne bi reklo kako on spada u ljude kojima je važno da budu doterani. Uz to nije bilo nikakvih razlika u pristupu dok se pozdravljao sa Niklasom i dve žene. Zasad deluje dobro, pomislila je i poželela mu dobrodošlicu.

„Kafe-aparat se nalazi u onom tamo kutku, zajedno sa posuđem“, saopštila je Lena, dodajući kako bi zapravo i njoj dobro došla jedna šolja.

„Činjenica je“, preuzeo je Niklas ponovo reč, pošto su sve četvoro uzeli kafu i posedali za sto, „da, kako se čini, nemamo na raspolaganju ništa od čega bismo mogli da počnemo. Nema-
mo svedoke koji su se nalazili u gostionici ili njenoj blizini kada je došlo do ubistva. U vremenskom okviru koji nas zanima niko nije video nekog kako dolazi u gostionicu ili je napušta. Izuzev Džeka Skoubija, koji je i pronašao žrtvu.“

Razmahnuo je rukama u gestu žaljenja, kao da je on lično kriv za to.

„Uz to zasad nismo bili u prilici da zaključimo je li išta otuđeno iz gostionice. Iz svedočenja osoba s kojima smo zasad razgovarali ne proizlazi neki jasan motiv za ubistvo. Tehničari upravo rade na tragovima koje su uspeali da prikupe. Njih pre

svega zanima da li ima krvi neke druge osobe osim žrtve. A naravno tragaju i za stranom DNK u Dortinoj krvi. Oružje kojim je počinjeno ubistvo još nije pronađeno. Ukratko rečeno, tako sada stoje stvari.“

Niklas otvori svoju aktovku, pa iz nje izvadi laptop. Sve četvoro su se nagnuli preko stola da na ekranu vide slike koje su tehničari napravili na licu mesta.

Dorta Hilested je ležala na stomaku, ruku ispruženih upolje, kao da je bila odgurnuta, pa rukama pokušala da povрати ravnotežu. Lice joj je bilo okrenuto ka zadnjem zidu gostionice. Luiz je na slikama u krupnom planu videla da joj je kosa prekrivala oči i bila zalepljena za potiljak. Na sledećoj slici joj je kriminalistički tehničar podigao gornju usnu prstom u rukavici od lateksa, pokazujući niz polomljenih zuba.

„Dorta Hilested, 38 godina. Mršava građa, bakarnocrvena ofarbana kosa, mala tetovaža srca na zglobu leve ruke“, počela je redom da čita Lena. „Osim toga bez nekih posebnih ličnih osobenosti, tako piše u izveštaju.“

„Mesto na kom je pronađena odgovara mestu zločina“, nastavila je, pokazujući na veliku lokvu krvi ispod Dortine glave. „I dalje čekamo mišljenje forenzičara, ali je prilikom pregleda tela rečeno kako nema sumnje u to da je iskrvarila kao posledica udaraca koji su joj zadati u glavu i koji su uzrokovali duboku ranu. Naravno, ovo treba da bude potvrđeno pre nego što budemo mogli da ga navedemo kao jedini uzrok smrti.“

Luiz ustade, pa ode do označenog mesta na kom je tamna, sada osušena fleka pokazivala gde je nekada ležala glava ubijene. Iz izveštaja se nije moglo saznati da li se Dorta Hilested bila uputila iz trpezarije ka recepciji onda kada je udarena s leđa. Ili sa recepcije ka restoranu. Nije pisalo ni da li je bilo koškanja ili borbe. U izveštaju je stajalo samo to da nije bilo pomerenih ili oštećenih stolova i stolica. Dakle, zasad ništa nije ukazivalo na to da se tukla sa svojim ubicom, pomislila je